

GALERIJA KRUNOMIR

Preпустите се чаробном svijetu, igrajte nogomet i surfajte umjetnost!

<http://www.science.uwaterloo.ca/~kdvorski/>

Email: krunomir@rogers.com

SEAD SUŠIĆ

Krunomir Dvorski

Ime rada: Sead Sušić

Autor: Krunomir Dvorski

Godina: 2008.

Opis: Portret legendarne osobe

Tehnika: Crtež u olovci

Dimenzije: 216 × 279 mm

Veći od legende

Bilo je to vrijeme crno-bijele televizije, kada su bosonogi dječaci igrali nogomet po dvorištima i bodljikavim kosinama Krivajeske ulice. Sead se uzvinuo u zvijezde, otisao u "Crvenu Zvezdu" i otvorio put mnogim sanjalicama koji su u njemu pronašli idola i legendu zavidovičkog nogometa.

Pisma is Hull-a

Zavidovićanin Drago Stevanović, koji živi u kanadskom Hull-u, rado se sjeća Zavidovića i kroz email-e svjedoči o jednom vremenu kada su zavidovički sportaši otvarali puteve ka vrhunskom profesionalnom sportu.

Prvi email (Mon, Oct 27, 2008 at 11:16 PM):

Zdravo Kruno, kažeš da vam [*Kruno sa suprugom Gordanom*] je bilo veoma lijepo u Montrealu. Vjerujem! Pišeš da Montreal mnogo liči na evropske gradove. Po mom mišljenju Quebec city prednjači u tome. Posebno je lijep u septembru. Neki tvrde da je zimi ljepši. Nisam bio zimi pa ne mogu da vršim poređenje.

Pišeš o braći Sušić. Potpuno si u pravu, Šora (Sead) je bio veći talent za fudbal od Papeta (Safeta). Prijatelju, ja se dobro sjećam kako je šezdesetih Šora počeo fudbalsku karijeru. SFKA je organizovala turnir u malom nogometu između ulica i kvartova. Sjećam se da su ekipe nosile imena prvoligaških klubova koji su tih godina bili popularni među djecom. Bilo je i naziva kao npr. "Kolo-Kolo", "Naša Krila", "Santos" i sl.

Za ekipu sa Krivajeske ulice branio je Suljo Mulahasanović. Njegova kuća bila kod česme. Igrali su: Šora, Hodža, Talib, Keha, Crlja, Zela, Jazo i još dvojica. Njihova imena sam zaboravio. Ta ekipa je bila i favorit turnira. Na čitavom turniru kao golman proslavio se Čapko. Pričali su da je Čapku nemoguće dati gol iz penala.

Sead Sušić - crtež u olovci

Nažalost zbog niskog rasta Čapko nije napravio karijeru. Pokušao je braniti i kao rukometni golman.

Na turniru trener FK Krivaje zapazio je Šoru i predložio mu da počne trenirati. On je to prihvatio i započelo svoju fudbalsku karijeru. Sa prvim treninzima, Šora je uvidio da je najbolji u svojoj i starijoj generaciji i da mu to daje pravo da radi što voli. Njegovi sportski uspjesi dali su mu veću slobodu kretanja, druženja i kreiranja svog životnog puta. To je odudaralo od školske regulative (škola je tražila disciplinu i marljivost). Zbog toga, Šora je sve više okretao leđa školi i prepuštao se životu kod "Bajrine slastičarne" i kafane "Rujnice". Uz sve te nedaće upornim treninzima i svojim talentom Šora je uspio napraviti fantastičnu karijeru. Svojim uspjesima omogućio je da se čuje i o maloj zavidovičkoj čaršiji. Zavidovićku ne asfaltiranu Krivajsku ulicu počeli su posjećivati mercedesi sa poznatim ljudima iz svijeta fudbala.

Brat Pape bio je fini momak, disciplinovan, poslušan, marljivi i kao takav postigao je veći uspjeh nego Šora. Bez obzira na sve, zavidovička čaršija više je volila i cijnila Šoru i smatrala ga većim "lafom".

U nastavku Drago piše i o drgim zavidovićkim sportašima:

Kroz ovih nekoliko primjera pokušao sam prikazati različite životne putanje tadašnjih talenta. Moram ti reći nekoliko riječi i o "rukometnom Šekularcu" Noni Bartoloviću, virtuozu za rukometni dribling. Sjećaš se da je on znao "sakriti loptu", protivnik se hrve sa njim tražeći ju a sudija već svira gol. Gdje god je igrao bio je popularan. I protivnički navijači su uživali u njegovim akrobacijama. Na domaćem terenu navijači su ga pozdravljali sa gromoglasnim aplauzima. Na stadionu se orila Terezina (Teraza Kesovija) pjesma "O nono, nono, nono dobri moj nono...". Smatram da je Nono više popularisao rukomet u Zavidoviću nego reprezentativac i nosioc Olimpijske medalje Đoko Lavrnić. Đoko je bio dosadan za gledanje, igrao je snagom. Nonina nesreća je bila što je igrao rukomet kada se prelazilo sa "pimplanja" lopte na snagatorski rukomet...

Drugi email (Wed, Oct 29, 2008 at 10:58 PM):

Dragi prijatelju, kod nas je sinoć pao prvi snijeg, nimalo nije ugodno, nitko mu se nije obradovo osim male djece. I mi smo se nekada radovali snijegu ali danas kad pomislim na dugu kanadsku zimu, pobjegao bih u Saharu i tamo ostao dok ne prođe zima.

Rado bih produžio temu iz prošlog email-a o sportistima koji su bili manje-više idoli u Zavidovićima tj. koji su ostavili veliki trag na mnoge pionire i omladince iz Zavidovića. Tu je i rukometaš Jasmin Mrkonja. On je ponikao i igrao u Krivaji da bi prešao u Šabačku Metaloplastiku i tamo nastavio svoj uspon. Igrao je za reprezentaciju i na vrhuncu karijere otišao u Italiju i tamo unovčio svoj minuli rad. Po završetku rukometne karijere vratio se u Zavidoviće i otvorio kafe-bar koji se zvao "Italija". Jasmin Mrkonja bio je isti od početka do vrhunca slave, jednostavno imao je čvrst karakter. Nije birao novo društvo. Sa poznanicima je na isti način komunicirao, novac ga nije iskvario, niti je bio "cicija". Prosto rečeno dobar momak. Često su ga poredili sa Bekenbauerom (valjda je i Bekenbauer imao isti stil ponašanja).

Ako izvršimo komparaciju Zavidovića sa ostalim malim gradovima u BiH mislim da su Zavidovići bili ispred svih ostalih. Pored razvijene drvne industrije imali su izuzetno talentovane mlade ljude, stvorili su pet reprezentativaca i prednjačili su u zabavnom životu, tada popularnoj rok muzici poznatih "Buff-ovaca". Ni likovna umjetnost nije zaostajala. Jedino je zatajio literarni život.

Primite pozdrav iz snijegom okićenog Hull-a.

Drago

*Ovaj tekst je objavljen na zavidovićkom portalu zdići.com.

Prepustite se čarobnom svijetu, igrajte nogomet i surfajte umjetnost!